

JAN ŠTOČEK / LUCIE BECHYNKOVÁ

ORLÍK

Od sudu ke spravedlnosti

Orlík

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Štoček, Lucie Bechynková

Orlík – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JAN ŠTOČEK / LUCIE BECHYNKOVÁ

ORLÍK

Od sudu ke spravedlnosti

JAN ŠTOČEK / LUCIE BECHYNKOVÁ

ORLÍK

Od sudu ke spravedlnosti

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Jména některých osob v této knize byla změněna.

© Jan Štoček, 2025

© Lucie Bechynková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7448-515-2

ISBN e-knihy 978-80-7448-524-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-525-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7448-518-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

OBSAH

ČÁST I.

POZNATEK	12
AKCE ČERNÝ	20
VÝLET DO LIBERCE	24
DVĚ ANTÉNY	31
DÁREK K NAROZENINÁM	34
GRANULE	39
PROKLETÁ STAVBA	43
VRAŽDA MAJERA	47
PEPÍK	52
PROCHÁZKA	55
ZLATÉ BULY	63
ATENTÁT NA KOPÁČE	68
ZRZAVÝ	73
BARTOVSKÝ	79
VEGNER	86
KDYŽ TAM JSOU MRTVOLY, NEJSOU TAM RYBY	92
NEPOVEDENÝ VÝSLECH	96
VYCHODIL	102

NA HRÁZI	114
MÁME POTÁPĚČE!	120
PRVNÍ MOBIL	126
LODÍ PO PŘEHRADĚ	130
ROZVĚDČÍK	136
V HOTELU PRAHA	140
ÚNIK INFORMACÍ	144
EKOLOGOVÉ Z AKADEMIE VĚD	147
SEDNEŠ SI TAM MÍSTO MĚ?	152

ČÁST II.

PRVNÍ NOC NA PONTONU	160
DEN DRUHÝ	169
DEN TŘETÍ	172
DEN ČTVRTÝ	177
KDO NA TOM BUDE DĚLAT?	180
VYZVEDNUTÍ SUDU	184
CO NAJDEME UVNITŘ?	190

ČÁST III.

RAZIE NA KOPÁČE	196
KUCHAR	202
BABIČKO, PROČ JE TEN PÁN V KLECI?	206
U ČERNÝCH DOMA	211
OSTRAVŠTÍ HRDINOVÉ	214

TAJNÝ SVĚDEK	217
DALŠÍ VRAŽDA	219

ČÁST IV.

VÝBAVA NA ÚROVNI	224
UŽ ZASE LOVÍME	228
BOUŘE	234
DO TŘETICE VŠEHO...	238
ZÁVĚR	242

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA	246
PODĚKOVÁNÍ	257
ROZHOVOR LUCIE BECHYNKOVÉ S JANEM ŠTOČKEM	258

ČÁST I.

POZNATEK

Blížil se konec roku 1993 a já jsem s tehdejší kolegou Tondou Jarolímekem dělal na případu vraždy jednoho docela úspěšného vymahače Jiřího Vrby v Praze 4. Případ se nám vůbec nedařilo rozkrývat. Kvůli Vrbovým aktivitám tam bylo tolik motivů, že jsme nevěděli, čemu se věnovat dřív. K jeho nejbližším kontaktům patřil například Antonín Běla z Úval a jeho „vojáci“ nebo František Mrázek z Českého Brodu... Prostě vybraná společnost!

Vrba nastoupil 12. listopadu 1993 před domem s malou předzahrádkou do vozidla značky Mercedes, u sebe v příruční tašce 960 000 Kč, a chystal se někam odjet. V tom momentě k bočnímu okýnku přistoupil neznámý muž se samopalem Škorpion a přes sklo v autě rozstřílel řidiče jako řešeto. Nikdo nic neviděl ani neslyšel. Vzhledem k tomu, že pachatel neodcizil peníze ani jiné věci, pouze střílel, dalo se usuzovat na vraždu nájemnou. Když se k tomu přidalo množství motivů, protože zastřelený vymáhal dluhy nejen v Praze, ale po celé republice a v jednom případě i na Slovensku, snažili jsme se s Tondou, seč to šlo, najít nějakou stopu nebo motiv. Ale vražd bylo tou dobou v Praze opravdu mnoho a vlastní síly našeho oddělení už na to nestačily. Tak jsme náš tým pro tento případ dočasně posílili o kolegy z obvodní kriminálky Prahy 4, o pár kluků z místních oddělení a někoho z pohotovostní motorizované jednotky. Ti u nás sloužili v civilu. Pro mě s Tondou to však znamenalo být v práci denně skoro do deseti večer, protože každý skončený den jsme museli vyhodnotit a ještě připravit nové úkoly na zítřek.

Tímto způsobem jsme pracovali do Silvestra 1993 a pak ještě dál i po Novém roce, ale lidé z týmu nám pomalu ubývali, protože jejich

útvary je žádaly nazpět, a my sice měli spoustu podezřelých a reálných motivů, ale pachatele jsme bohužel neměli žádného.

Čas plynul velice rychle a v únoru přišel Tonda s tím, že dostal nabídku jít pracovat na policejní prezidium na takové malé oddělení násilné kriminality s celorepublikovou působností. Dlouho neváhal, nabídku přijal a přestěhoval si věci do Strojnické ulice v Praze 7. Sotva tam však nastoupil, udělali z něj vedoucího zvláštního týmu, který měl vyšetřovat vraždy mezi dovozci LTO (lehkých topných olejů), takže většinu času trávil vyšetřováním v moravských městech. V Praze jsme řešili takovou vraždu pouze jednu.

Já zůstal jako vedoucí týmu na případu Vrbovy vraždy skoro sám a občas jsem spolupracoval na dalších jednoduchých případech. Po nějaké době jsem náhodně potkal na chodbě vedoucího našeho oddělení, který se mě jen tak mimoděk zeptal, zda mám další den něco důležitého. Odpověděl jsem, že nic speciálního, načež mi sdělil, abych se v deset dopoledne dostavil na policejní prezidium na poradu. Severočeši tam prý vezou nějaký poznatek k vraždám.

Takových porad a poznatků bylo hodně, spíš jsem se těšil, že potkám kolegy z tamního oddělení. Zvláště Milana Arnolda, se kterým jsem kdysi několik let sdílel jednu kancelář a díky jeho svérázné povaze leccos zažil třeba u případu Hojer.

Druhý den jsem již před desátou seděl v malé zasedací místnosti policejního prezidia, kam později přijeli dva kolegové ze středočeské kriminálky a dva ze severočeské, respektive z jejich detašovaného pracoviště v Liberci. Oba to byli postarší pánové a nevypadali jako někdo, kdo by se nechával při vyšetřování unášet divokými fantaziemi. Ale neznal jsem je. Ten větší, Michal Burda, pracoval léta jako detektiv v Ústí nad Labem a ten menší byl bývalý okresní náčelník v Jablonci nad Nisou, který po revoluci musel z místa odejít, a tak nastoupil jako řadový detektiv na krajskou kriminálku.

Vedoucí oddělení násilné kriminality Milan Arnold poradou krátce uvedl, představil kluky ze severních Čech a pak jim předal slovo. Jen

doplnili, že nepracují po linii násilné kriminality, ale majetkové, nicméně v kriminálním prostředí získali poznatek, že nějaký Ludvík Černý z Prahy dělá vraždy na zakázku, při nichž měl zabít již několik lidí. Jejich těla pak s jistým Karlem Kopáčem údajně zavažují do dvousetlitrových sudů. Těla uvnitř zasypávají louhem a sudy házejí do nějaké přehrady v blízkosti Prahy. Oběti má být už asi pět nebo šest – nějaký starožitník, cizinec a další cizinec zastřelený v Liberci ve svém autě samopalem Škorpion s tlumičem, který dle svědka a pozdější expertízy měl být při střelbě zabalený v igelitové nákupní tašce. Dalšího muže měl Černý zastřelit rovněž škorpionem s tlumičem v domě s předzahrádkou.

Docela jsem ožil, protože jsem si hned vybavil vraždu Jiřího Vrby, který byl zastřelený právě škorpionem, sice ne v domě, ale v autě před domem s předzahrádkou. *Tohle by mohlo být ono!* pomyslel jsem si. Trochu mě zarazilo, že u případu Vrba jsem měl docela dobré povědomí o jménech, která nám případem prošla (a že jich bylo!), ale jména Černý ani Kopáč mi vůbec nic neříkala. Utěšoval jsem se tím, že jsme na ně možná zatím nenarazili. Doufal jsem, že by poslední jmenovaná vražda mohla být vzhledem k předzahrádce a škorpionu náš případ, tedy zabití Jiřího Vrby, a Ludvík Černý pachatel. Na druhou stranu shoda vypadala až příliš dokonale na to, aby to celé byla pravda. Takových poznatků člověk uslyší, a když se pak prověřují, tak zrovna ty z kriminálního prostředí bývají většinou vylhané. Mívají různé motivy – většinou jde o pomstu, kdy si důvěrný oznamovatel myslí, že si prostřednictvím policie s někým vyřídí účty.

Proto jsem byl k novému poznatku trochu skeptický, ačkoliv se mi zamlouval. Samozřejmě mne zajímal i zdroj informace, ale dopředu jsem tušil, že mi ho kolegové jen tak neprozradí. Každého z nás svrběl jazyk, jak moc jsme se chtěli na zdroj dotázat, nikdo se ale nezeptal. To se prostě nedělá – sdělovat zdroj není povinnost a ani to není zvykem.

Když Severočeši ukončili svoji prezentaci, slova se ujali kolegové ze Středočeského kraje. Hned v úvodu přiznali, že o případu zabití muže „s předzahrádkou“ vědí – že je to několik měsíců stará vražda

jistého Jaroslava Majera, který byl v hale svého domu v Rudné zastřelen dávkou ze škorpionu. Motiv ale dodnes nemají. Muž pracoval jako řadový asfaltér u nějaké firmy a nebylo ani náznakem zjištěno, že by se být jen podílel na nějaké trestné činnosti. Po práci občas zašel na pivo a jinak se věnoval rodině a úpravám nového vlastnoručně postaveného rodinného domu.

Dalším motivem, který kolegové prověřovali, byla Majerova manželka Jiřina. Jednalo se o poměrně hezkou ženu, která pracovala jako servírka v jedné pražské kavárně. Byl by div, kdyby se kolem ní nemotal nějaký milenec. A našli se rovnou dva. Jedním z nich – tím hlavním – byl nějaký úředník a druhým kamarád jejího bratra Karla Kopáče, jistý Petr Vychodil. Úředník se z kriminálního hlediska jevil jako nezajímavý – byl čistý jako lilie a jejich poměr měl ryze fyzickou podstatu. S Petrem Vychodilem měla podobný vztah, ale pouze občasný. Ani jeden z poměrů určitě nezakládal motiv k vraždě. Majer o nevěře manželky tušil, nebo možná o ní i věděl. Když ji některý z milenců dovezl v noci přímo před dům, tak jí prý občas nafackoval, víc to neřešil.

Jakýkoliv další motiv, směřující u něho do kriminálního prostředí, se dal vyloučit. Přesto tam nějaký motiv být musel a pro středočeskou policii byl záhadou. Jediným podezřelým se zdál jeho švagr, jistý Karel Kopáč, který však také neměl zjevný důvod Majera zabít, ačkoliv reference k jeho osobě byly hodně mizerné. Sice na to nevypadal, byl spíše štíhlé postavy, nepřiliš vysoký, ale zato vyhlášený rváč. Původně se vyučil jako soustružník, ovšem živil se, jak to šlo. Někdy dělal ochranku vekslákům při směně valut a podobných obchodech, jindy pracoval jako vyhazovač po různých diskotékách nebo erotických klubech, které se v devadesátých letech těšily velké oblibě. Po nějaké době nastoupil k policejnímu útvaru URNA, kde v té době byly podmínky přijetí spíš o svalech než o tom, co má kdo v hlavě. Tam setrval asi půl roku, zdokonalil se v bojových sportech a naučil se, co dosud neznal – zacházet s výbušninami, střílet a v rámci výcviku skákat bungee jumping. Tato informace se ukázala později, kdy se přemýšlelo, na které přehradě a z kterého mostu vrazi mohli házet sudy s mrtvolami, jako velice důležitá.

Po získání všech těchto znalostí odešel Kopáč do civilu a svůj odchod zdůvodnil tak, že u policie si vydělá málo a v civilu si třeba jako vyhazovač v nočních podnicích přijde na mnohem víc peněz. Ještě než opustil policejní řady, zařídil svému kamarádovi Vladimíru Kuchařovi u tohoto útvaru místo krmiče služebních psů. Místo sice nepodstatné, ale pro získávání a udržování kontaktů a informací z prostředí výhodné.

Ke konci porady jsme řešili, co s poznatkem dál. Vypadalo to jako nějaká vymyšlená pohádka, zvláště část o ukládání mrtvol do sudů, zasypávání louhem a házení do přehrady. Na tehdejší české poměry to přece jenom bylo silné kafe.

Osobně mi to příliš věrohodné nepřipadalo, ale na druhou stranu jsem uvažoval, že kdyby to byla pravda, byť jen zčásti, tak z kriminálního hlediska by se jednalo o nádherný případ. Podcenit jsme to nemohli. A už vůbec ne v počátku, kdy se poznatek zatím nedal potvrdit ani vyvrátit žádným důkazem. Přemýšlel jsem nad tím, že jakýkoliv neuvážený krok v tomto momentě by to mohl celé překazit. Kdyby došlo k dekonspiraci do prostředí podezřelých osob, tedy prozrazení, že se o ně policie zajímá, mohly by provést protiopatření nebo nám rovnou utéct do světa. Určitě by nečekaly, až je chytíme a naparíme jim doživotí. No, nechtěl bych být tím detektivem, který něco takového, byť v dobré víře, zaviní. Padlo by to i na celý krajský útvar kriminálky a minimálně v kuloárech by se pak šuškal, že „tam jsou pěkní volové“. Znal jsem dobře Milana Arnolda, přece jenom jsme spolu kdysi seděli v jedné kanceláři, a tušil jsem, že přemýšlí stejně.

Milan zasedl k psacímu stroji a pořídil zápis z porady. Během toho rovnou roze-psal základní úkoly, co který kraj do příštího setkání udělá. Například Severočeši měli pokračovat ve vytěžování zdroje svého poznatku a pokusit se z něj dostat další informace. Z vlastní zkušenosti vím, že svědek či takovýto informátor si ponechává něco v záloze, a to buď vědomě, nebo i nevědomě. Dále se dle svých možností měli podílet na vyšetřování případu vraždy zastřeleného cizince v Liberci, který vydíral úspěšné podnikatele formou pravidelných „desátků“. Jednalo

se o Albánce – jistého Afrima Kryeziua. Nebylo divu, že se vydíraní obrátili na někoho, kdo jim zprostředkoval nájemného vraha. Nejspíš to pro ně bylo tehdy méně rizikové než cokoliv oznamovat na policii.

Středočeši měli dál pokračovat na případu vraždy Jaroslava Majera a vyšetřovat směrem ke Karlu Kopáčovi a jeho sestře. Já dostal za úkol pokračovat v Praze na vyšetřování případu Jiřího Vrby – místo činu s předzahrádkou a samopalem Škorpion. Jako druhý úkol jsem měl tajně získat informace o hlavním aktérovi vražd Ludvíku Černém. Protože se v poznatku hovořilo konkrétně o házení mrtvol v sudech do přehrady v blízkosti Prahy, každého, kdo v místnosti seděl, napadly Slapy. Ale bavit se o nějakém hledání a lovení by bylo v ten moment hodně předčasné.

Když porada skončila, všichni dostali kopii severočeského poznatku, kterou Milan nechal označit heslem PŘÍSNĚ TAJNÉ (tehdy byl režim utajení o dost jiný, než je dnes) a doprovodil slovy: „*My na tohle nemáme knihu, zaregistrujte si to každý sám na svém útvaru.*“ Zdálo se, že poznatku moc nevěří. A já to vnímal podobně.

Pomalu jsme se rozcházelí a vzájemně loučili. Cestou k výtahu se Středočeši ztratili někde v baráku, asi šli ještě za někým známým, a já vyšel se severočeskými kolegy ven z budovy. Ráno jsem měl jet na prezidium rovnou z domu, neměl jsem s sebou služební auto a s přísně tajným poznatkem bych se musel přepravovat MHD. To by sice šlo, ale předpisy by dostaly zabrat. Tak jsem kluky rovnou požádal, zda by mě neodvezli do Kongresové ulice, kde sídlí pražská policie. Souhlasili a já začal spřádat plány, jak z nich cestou, která trvá jen pár minut, dostanu něco dalšího. Nejprve jsem začal od lesa, že v Liberci mají určitě více sněhu než my v Praze, ale hned nato jsem se zeptal, zda ten jejich zdroj má nějakou kriminální minulost. Nechtěli se o tom moc bavit, navíc byli rozhodnuti za každou cenu utajit totožnost muže, který za poznatkem stál, ale utrousili, že čistý není. Usoudil jsem, že by bylo zbytečné vyptávat se dál. Předáním poznatku splnili povinnost a do své „kuchyně“ nemínili nikoho pustit. Navíc jsme se navzájem ani neznali. V té době, a zvláště pak v Praze, neměla policie dobrou pověst, občas

docházelo k různým aférám týkajícím se korupce či úniku informací do kriminálního prostředí, ale také do médií. Já bych na jejich místě nejednal jinak. A tak jsme se přátelsky rozloučili a šli si po svém.

Zamířil jsem do kanceláře, kterou jsem zrovna obýval sám několikrát si tam přečetl poznatek a přemýšlel nad jeho věrohodností. Pořád se mi to nějak nezdálo. Ale dokud nezjistíte, že to je jinak, musíte ke každé informaci přistupovat, jako by to byla pravda. Proto jsem se vydal za vedoucím oddělení Karlem Adamcem, s nímž jsem se znal dlouhá léta – oba jsme kdysi začínali na obvodní kriminálce Prahy 5 –, abych ho o celé poradě na policejním prezidiu včetně poznatku informoval. Dal jsem mu jej nejprve přečíst. Když četl, poznal jsem z jeho mimi-ky občasné údiv. A aniž by odvrátil zrak od zprávy, zeptal se mě, zda tomu věřím.

„Těžko říct,“ odpověděl jsem.

„Máš představu, co s tím budeme dělat a hlavně jak eventuálně do-
kážeme vraždu, když mrtvolu mají být kdovíkdě v nějaké přehradě?“
tázal se, když poznatek dočetl, aby se do něj zahleděl znovu.

Byl jsem na jeho otázku připravený, počítal jsem s ní, a tak jsem mu sdělil svoji představu.

„Děláme vraždu toho Jiřího Vrby. Shoduje se tam předzahrádka, škorpion i to, že se jedná o vraždu nájemnou. Středočeši sice mají vraž-
du Jaroslava Majera, která má stejné znaky, a k ní jediného podezřelého – Karla Kopáče, ale o Černém toho asi moc nevědí, tudíž nám nic nebrání na základě poznatku zákonně operativně dělat na Černém.“

„To by šlo,“ pokýval vedoucí oddělení hlavou, ale zároveň dodal:
„Jen pozor, ať na tom něco neposereme. Byli bychom před ostatními kraji za blbce!“

Rozešli jsme se s tím, že o tom zatím nebudeme moc mluvit ani v rámci našeho oddělení. Mé kroky směřovaly za sekretářkou odboru, která vedla přísně tajný protokol. Nechal jsem ji poznatek zaregistrovat a přidělit mu přísně tajné číslo jednacích. Založil jsem si na to papírové desky a vše uložil do nejzazšího kouta svého plechového trezoru.

Ještě ten den odpoledne jsem dojel na evidenci obyvatel, kde jsem si půjčil tzv. štítek občanského průkazu, na němž jste tehdy našli druhou fotografii Ludvíka Černého a základní data, jako například rodné číslo, trvalé bydliště, rodiče, manželka a někdy i zaměstnání. Z toho už pak šlo něco „uvařit“. U nás na technice mi ze štítku na počkání udělali asi 20 zvětšenin, nad kterými jsem po zbytek dne seděl. Kluk na fotografii v žádném případě nepůsobil jako sériový vrah. Navíc to asi byla stará podobenka, možná focená v 15 letech – vypadal na ní velmi mladě, skoro až dětsky.

Ke konci pracovní doby ke mně do kanceláře přišli tři kolegové, kteří se mnou dělali na případu Jiřího Vrby. Byl to takový společenský rituál, kdy jsme v závěru dne probrali jak práci na případu, tak celkově dění na oddělení. Hned při příchodu si kolegové všimli nových fotografií na stole a začali si je prohlížet a ptát se, kdo na nich je.

„To je náš nový pachatel na Vrbu,“ odpověděl jsem.

V tu ránu měli všichni v ruce fotku Černého a bylo vidět, že se na ni dívají překvapeně a s jakousi nedůvěrou.

„Kvůli tomu jsi byl ráno na prezidiu?“ zeptal se jeden z nich.

Potvrdil jsem to, ale vynechal sudy v přehradě a počet vražd. Začal jsem o možném pachateli vraždy u domu s předzahrádkou s tím, že něco podobného mají i Středočeši v Rudné a není jasné, který z případů by to mohl být.

„Tenhle mladej se určitě někde vožralej v hospodě dělal zajímavým a druhej, jemu podobnej, to hned zatepla donesl policii,“ přemítal nad fotografií jeden z kolegů.

Začal mluvit o tom, jak se případ Vrba pomalu ubírá směrem k rodině Bělů z Úval a jejím sporům s Františkem Mrázkem, kde jsou kolem ještě jiní borci a možní pachatelé. Naprosto jsem s ním souhlasil, ale věděl jsem, že se na Černého musíme podívat sami v rámci týmu a třeba budeme mít štěstí. Lidí, kteří by nám pomohli, tehdy bylo vzhledem k počtu vražd málo a dobrých detektivů ještě méně.

AKCE ČERNÝ

Další dny jsem se věnoval jak případu Vrba, tak Ludvíkovi Černému. K němu jsem se z dostupných evidencí snažil zjistit co nejvíce informací, například to, že Černý seděl za vloupání do bytu, které provedl asi ve svých 22 letech. Dostal 10 měsíců a v polovině trestu byl propuštěn. Zaráželo mě, že jako mladý a prvně trestaný dostal nepodmíněný trest. Asi se nelíbil soudkyni nebo soudci, ale něco tam prostě muselo být. Později, když jsem měl již z archivu vyžádaný spis, jsem zjistil, že tam bylo více podezření na jiná vloupání, která nebyla Černému dokázána, nicméně soud to vzal asi stejně v potaz. Možná i proto, že Černý vykradl rodinné známé. Trest vykonal ve věznici Bělušice, což je docela solidní kriminál, kde jsou, nebo alespoň tehdy bývali mladší ročníky odsouzených. Ze spisu jsem se dozvěděl, že Černý se vyučil zedníkem, ale řemeslo dělal jen krátce. Klasika, pomyslel jsem si, pak již asi začala jeho trestná činnost.

Ve spisu jsem našel jméno detektiva, který vloupání vyšetřoval, a zajel jsem za ním na obvodní kriminálku Prahy 8. Když jsem vyslovil jméno Ludvík Černý, ani nemusel dlouze přemýšlet a hned konstatoval: „Vím, takový mladý hajzl, blondáček. Ten vykradl byt svým rodinným známým a věci jako zlato a elektroniku prodal na svoji občanku v bazaru na Florenci. Druhově shodné páčidlo, kterým ten byt udělal, jsme našli při domovní prohlídce u jeho rodičů, kde v té době bydlel ve sklepě. Nebylo co řešit, ale on všechno popíral a dělal ze sebe svatého, že si tu jeho občanku asi někdo tajně půjčil.“

To mi úplně stačilo. Při odchodu jsem se ještě zastavil u technika v přízemí, který mi ochotně věnoval jednu z trojdílných fotografií Černého z doby, kdy jej zadrželi pro vloupání. Byla čerstvější, ale velký

rozdíl mezi fotem z občanského průkazu jsem nepozoroval. Člověk holt v tomto věku stárne pomalu.

V dalších evidencích jsme pak zjistili, že Černý má manželku Marii, která pracovala jako učitelka v mateřské škole a byla, stejně jako zbytek její rodiny, bez jakékoliv trestní poskvrny. Stejně čistá byla i rodina Ludvíka Černého. Kdybych na vlastní oči nečetl jeho odsouzení za vloupání do bytu, tak bych s přihlédnutím k jeho dětské vizáži přestal poznatku Severočechů úplně věřit. V evidenci majitelů motorových vozidel jsem zjistil, že Černý vlastní osobní vůz Mazda 121. Podle mého dost nehezké auto, které vypadalo jako želva. Navíc se tento model hodil spíš pro ženskou na pojižďky po městě nebo na nákupy, prostě to auto nám k Černému nějak nesesedlo – nebo přesněji k prošetřovanému poznatku. Člověk by očekával jiné vozidlo.

Tím jsme vyčerpali možnosti policejních evidencí, skoro nic podstatného jsme nezjistili a vznášela se nad námi otázka, co dál. Potřebovali jsme znát Černého kontakty, případně jeho kamarády a známé. Vědět, zda má nějaké zaměstnání nebo podniká, zjistit jeho zájmy, jestli třeba chodí na ryby nebo má milenku, jestli náhodou netráví čas v bordelech apod. To všechno mohou za normálních okolností detektivové kriminálky při vyšetřování zjistit, ovšem hrozí u toho dekonspirace, protože se občas musí někoho na něco zeptat a to s sebou vždy nese zvýšené riziko. Tentokrát bylo o to větší, že se vlastně nejednalo o náš případ, ale společný případ tří policejních útvarů a v tom byla potíž. Ten, kdo by to celé zkazil, by vyfasoval „černého Petra“ a v kuloárech by se pak říkalo „tam si dejte pozor, tečou jim informace“. V té době u policie nic neobvyklého, ale nechtěl jsem riziko podstupovat, a tak případ Černý byl víceméně v útlumu. Spíše jsem čekal, že s něčím závažným přijdou Středočeši nebo Severočeši. Jenže oni přemýšleli úplně stejně. Čas běžel a případ se nehýbal, včetně kauzy Jiřího Vrby, kde byla spousta podezřelých, ale žádný konkrétní důkaz vedoucí k pachateli.

Vymysleli jsme předvolání Černého na Obvodní vojenskou správu Prahy 8, kde byl zaregistrován jako voják základní služby. Tamní náčelník v hodnosti majora prokázal vstřícnost a po telefonické domluvě

jsme s kolegou druhý den usedli v jeho kanceláři. Byl to voják každým coulem, asi zvyklý plnit rozkazy a zbytečně se neptat. Samozřejmě jsme mu neřekli pravý účel našeho zájmu, jen že máme podezření na trestnou činnost. Vysvětlili jsme mu naši představu o možném předvolání Černého na jejich vojenskou správu pod jakoukoliv záminkou. Když by Černý odcházel, mohli bychom ho začít nenápadně sledovat a pokusit se zjistit jeho denní režim, případné kontakty i aktuální zaměstnání.

Náčelník bedlivě poslouchal a na nic se nezeptal. Nebyl jsem si jistý, jestli nás nevyhodí s tím, že oni nejsou žádná servisní služba policie. Nevyhodil. Naopak nechal nějakým podřízeným přinést Černého vojenskou složku, kde zjistil, že dotyčný sloužil u vojenského útvaru v Žatci jako průzkumník s ne zrovna dobrým hodnocením z důvodu neaktivity a nezájmu o vojenskou činnost. Takových vojáků však bylo víc. Jeho obličej se docela rozzářil, když se ve spise dočetl, že Černý dluží armádě asi 1 000 Kč. Těsně před odchodem do civilu totiž nahlásil ztrátu speciálního nože, který byl součástí výbavy průzkumných složek. Dělal to prý hodně kluků. Nůž byl opravdu kvalitní, a tak kluci riskovali postih, převážně finanční, a nůž si nechávali. To byl legální důvod Černého předvolat. Zbývalo jen dohodnout konkrétní termín. Nechali jsme tomu 14 dní času a ještě ten den Černému putovala poštou do bydliště doručenka s předvoláním. Měl jsem z akce dobrý pocit. Za prvé, že policii nehrozilo odhalení, a za druhé jsem se těšil, že přinese nějaký, byť malý posun a my se o Černém konečně něco dozvíme.

Nemůžu v knize vyrazdit úplně všechno o práci kriminální služby, tak to zkusím alespoň v náznacích. Samozřejmě jsme měli představu, že až Černý bude z vojenské správy odcházet, pokusíme se mu takzvaně přilepit na paty a dle možností ho budeme sledovat. Je to náročný proces, ale při větším počtu sil a prostředků hlavně servisní skupiny, která nám v tom pomáhala, to je uskutečnitelné. Zjistili bychom jeho denní režim, eventuálně případné kontakty nebo místa, která navštěvuje, a také by bylo možné pořídit jeho aktuální fotografii. Tu jsme dosud

neměli. Domluvili jsme se, že v případě pouhého náznaku našeho odhalení bude akce okamžitě přerušena a ukončena.

Všechno bylo naplánováno do posledního detailu. Uběhlo 14 dní a konečně nadešel den D. Seděl jsem ve své kanceláři, vybaven kvalitní vysílačkou a velkou mapou Prahy, a před devátou hodinou jsem od kolegů dostal informaci, že Ludvík Černý vstoupil do budovy vojenské správy. Nezbyvalo než čekat, až zase budovu opustí, abychom akci mohli spustit. V 9.30 se nic nedělo, ale to jsem byl ještě v klidu. V 10.00 jsem začal být nervózní a volal vysílačkou kolegům, kteří měli na starosti vchod do budovy, ale ti mě ubezpečili, že ven ještě nevyšel. Když mi to samé tvrdili i v jedenáct, začal jsem tušit, že je něco špatně. Velice nerad jsem vzal telefon a zavolał náčelníkovi, jak to s Černým vypadá a kdy ho tedy propustí. K mému zděšení mi udiveně sdělil, že Černý už u nich dávno není, že odešel asi po čtvrt hodině od příchodu. Byl to trapas a ostuda, která mě stála láhev skotské, a na vojenské správě měli ten den asi veselo. Jediný přínos celé akce byl v tom, že jsme se dozvěděli, že Černý momentálně nepracuje, ale od 1. ledna 1994 má nastoupit jako služební řidič ve společnosti Mercedes v Praze 5.

Touto nepovedenou akcí začal celý slavný případ orlických vražd.

VÝLET DO LIBERCE

Květen 1994 se chýlil ke konci a vyšetřování se nikam nepohnulo. Ani ostatní kolegové od Středočechů a Severočechů se neozývali. Do toho se asi již potřetí od roku 1990 reorganizovalo policejní prezidium a lidé, kteří na tom malém oddělení pracovali, měli najednou úplně jinou náplň práce. Jeden poznatek týkající se sudů v přehradě pro ně prostě nebyl aktuální. Dokonce ani na našem oddělení, kde jsem měl poznatek zaregistrován na sebe, to nebyla priorita a kromě pár lidí o sudech snad ani nikdo nevěděl. Vražd bylo stále dost, pořád bylo co dělat. Oddělení žilo případem nedávného zadržení Ivana Roubala, který byl obviněn z loupeže a dvojnásobné vraždy zaměstnanců firmy Zapap v Praze 2.

Pro náš tým zůstával prioritou poznatek o Černém a sudech v přehradě a tomu jsme se věnovali. Nic moc se k případu nedalo zjistit, ale já měl potřebu Černého alespoň napřímo vidět a říkal jsem si, že mě třeba během toho něco napadne.

Ráno jsme si s kolegou přivstali a už před šestou jsme stáli v Kurzově ulici na sídlišti Velká Ohrada v pražských Stodůlkách v blízkosti vchodu do domu, kde Černý bydlel. Čekali jsme, že třeba půjde do práce. Měli jsme pouze jeho fotku, a to ještě špatnou. Podobně tenkrát vypadal každý druhý mladší muž, navíc téměř všichni chodili do práce kolem šesté nebo sedmé hodiny, což už dnes tak běžné není. No ale my měli zrovna štěstí. Asi v 6.30 vyšel z domu blondák v letní košili, saku a plátěných kalhotách, dalo by se říci vkusně oblečený, a vydal se směrem k zastávce MHD. Stihl jsem kolegovi pouze říct, aby jel za námi, a sám jsem pěšky vyrazil za mladíkem. Opravdu šel na zastávku MHD,

kde čekal na autobusový spoj. Raději jsem se na něj zpočátku ani nedíval, abych na sebe nějak neupozornil, ale on si mě stejně nevšímal. Nastoupil jsem za ním do jednoho zcela zaplněného autobusu a nenápadně, asi ze dvou metrů jsem si ho prohlížel. Snažil jsem se zapojit fantazii, ale vícenásobného vraha jsem v něm prostě neviděl. Měl celkem příjemnou tvář a vyrovnaný pohled bez známky nějaké očividné mimiky nebo kontroly, nevykazoval žádné znaky agrese, na jaké jsme u nás v práci byli u klientů zvyklí.

Po několika dnech jsme stejnou akci zopakovali, Černého si šel do autobusu prohlédnout kolega a vrátil se s podobným dojmem. Nastoupil do auta, chvíli mlčky seděl a pak pronesl: *„Já ti nevím, ten na pachatele vůbec nevypadá.“*

Rozebírali jsme věrohodnost samotného poznatku kolegů ze severních Čech, že by Černý měl být nájemný vrah. Domluvili jsme si s nimi ještě jednu schůzku, kde jsme od nich chtěli získat další informace, které by poznatek potvrdily, nebo alespoň přinesly něco dalšího. Stále jsme měli zábrany udělat v případě jakýkoliv zásadní krok, abychom nezkazili práci i všem ostatním.

Zatelefonoval jsem do Liberce. Už ani nevím, který z kolegů to tehdy vzal. Vynechal jsem detaily ohledně případu a rovnou oznámil, že máme zájem se s nimi potkat a něco probrat. Odpověděl, že to není problém, ať klidně přijedeme. Nechtěl jsem to hrotit hned druhý den, tak jsme se domluvili na pátek dopoledne, což bylo asi za tři dny. Navodil jsem tím možná dojem, že v Praze nevíme, kam dřív skočit, což na jednu stranu byla pravda, ale neplatilo to o našem případu.

Trvalo dlouho, než jsme v Liberci poblíž zoologické zahrady našli detašované pracoviště krajské kriminálky. Dnes s odstupem času nechápu, jak jsme to tehdy bez navigace a mobilního telefonu zvládli! Setkání proběhlo v přátelském duchu. Kromě dvou detektivů, které už jsem znal, zde byl ještě třetí, Honza, jenž měl na starosti vyšetřování vraždy albánského občana Afrima Kryeziua žijícího v Liberci, o němž se

hovořilo na první poradě. Asi před půl rokem ho přes igelitovou tašku zastřelil neznámý pachatel v jeho voze dávkou ze samopalu Škorpion s nasazeným tlumičem. Kryeziu nastoupil jednoho dopoledne do auta u domu, kde bydlel se svojí přítelkyní, a chystal se odjet s ložním prádlem do prádelny. V momentě, kdy nastartoval, přiskočil pachatel a přes zavřené boční okýnko řidiče zastřelil.

Bylo to úplně stejné jako „naše“ pražská vražda Jiřího Vrby z listopadu 1993. Svědci, kterých kolem tou dobou na frekventovaném místě v Liberci procházelo docela dost, si údajně ničeho nevšimli. Jediná svědkyně uvedla, že pachatel byl mladší a na hlavě měl tmavou baseballovou čepici. Pak zmizel v přilehlé boční uličce, která vedla do parku a kde pravděpodobně čekal řidič, jenž ho odvezl. Svědectví podala mladá žena, která se v parku snažila dostat kočárek s asi ročním dítětem přes čtyři schody v momentě, kdy kolem ní procházel pachatel v kšiltovce a s igelitovou taškou. Velice ochotně jí pomohl vynést kočárek do schodů a pokračoval si po svém. Po nějaké době, kdy s dítětem seděla v parku na lavičce, spatřila stejného muže, jak utíká opačným směrem se stejnou igelitkou i čepicí. Když se svědkyně dozvěděla, co se stalo – že muž, který jí pomohl s kočárkem, o chvíli později někoho zabil –, odmítla o tom dál hovořit a už vůbec nechtěla být účastna jakéhokoliv poznávacího řízení. Po nějaké době, když se vzpamatovala z prvotního šoku, připustila nad fotkou Ludvíka Černého s přimalovanou čepicí, že přesně takto muž vypadal. Byla to ovšem pouze neoficiální výpověď bez důkazní hodnoty a nikdo z policie to ženě s dítětem nemohl mít za zlé.

Kryeziu měl v Liberci a blízkém okolí kolem sebe dost svých krajanů a těm místní podnikatelé museli odvádět tzv. „výpalné“, což se jim pochopitelně ani trochu nelíbilo. Byla to komplikovaná doba a podnikatelé měli strach, takže než by se obrátili na policii, raději našli nájemného vraha, který problém vyřešil nadobro.

Hovořilo se o tom, že služby Ludvíka Černého zprostředkoval jistý Milan Rada, místní zločinec z Jablonce nad Nisou. Bylo mu kolem čtyřicítky, a i když měl vysokou a statnou postavu, nikdy nepáchal

násilnou trestnou činnost, ale byl to velice zdatný „vloupač“. Měl pověst, že dokáže otevřít každý zámek včetně dozických. Jeho specialitou byly vloupačky do chat a chalup v oblasti Jizerských hor, prý měl velice rád tamní přírodu a v létě dokázal celé hodiny skrytě ležet a pozorovat dle jeho slov „krásné chaloupky“... A pak je vykradl. Nepohrdl ani vyloupením nějakého jabloneckého nebo libereckého bytu. V tamním kriminálním prostředí měl přezdívku „Dobrý člověk“, a to jak pro svoji mírnou povahu, tak také proto, že na policii nikdy na nikoho nic neprozradil. Žil v malém zastrčeném starém domku v Jablonci. Jeho sousedem a zároveň kamarádem byl nějaký Petr, který měl vlastní firmu na montáže elektronických zabezpečovacích zařízení domů a bytů. Liberecká ani jablonecká policie mu sice žádnou spojitost s Radou nikdy nedokázaly, ačkoliv podezření měly. Něco se nakonec prokázalo, ovšem až po dlouhé době a nechci předbíhat. Kromě domku Rada také přebýval v panelákovém bytě u své mladé, asi dvacetileté přítelkyně Dany v Jablonci.

I když jsme do Liberce původně nepřijeli kvůli vraždě, ale především kvůli jejich informátorovi, v průběhu hovoru jsme začali dávat najevo, že právě tato vražda nás zajímá. Byl to z naší strany trochu podraz, ale ty dva případy měly opravdu dost společných znaků, a to jsme k nim zatím nepřipočítali zabití Jaroslava Majera.*

O tom, že vraždu Kryeziua spáchal nějaký Pražák, se v severočeských městech hovořilo téměř veřejně, především v kriminálním prostředí. Také se říkalo, že Černého na místo činu přivezl a odtud zase odvezl Milan Rada. Stejným způsobem k případu hovořil i liberecký informátor, kvůli němuž jsme se vlastně původně do města pod Ještědem vydali. Moc se mi do toho nechtělo, ale atmosféra již byla jakž

* Pro zvědavé čtenáře uvedu, že u všech třech případů vražd byla srovnána balistika z nalezených střel, která ovšem vyšla negativně. Ačkoliv o tom média téměř nepsala, někdy v roce 1992 byla v policejní škole v Holešově vykradena zbrojnice, odkud se ztratilo asi 180 kusů zbraní typu Škorpion, takže jich pak v oběhu bylo poměrně hodně. Škorpion se v Česku stal zbraní, která se často objevovala při různých zločinech, protože jich v podsvětí bylo dost a údajně se neprodávala draze.

takž uvolněná a v souvislosti s vraždou se začalo hovořit také o informátorovi. Při nejbližší možné příležitosti jsem položil otázku, co je ten člověk vlastně zač. Zda mi můžou alespoň pro moji představu říct, jestli to je nějaký kriminálník, nebo podnikatel, prostě jaký má motiv informovat policii. Nastalo ticho a po chvíli ten větší z kolegů, Michal, připustil, že to je starý kriminálník a oni ho pro nějaké vloupačky tzv. „drží za penis“ a občas mu s ním zatřesou. Z něho pak vypadne nějaká trestná činnost, samozřejmě ne ta jeho. Bylo mi to jasné! Sice nevím, zda tyto metody byly v roce 1994 legální, ale v dobách hluboké totality se občas u kriminálky i jiných složek používaly. Byl to ovšem tenký led a kolikrát se stávalo, že dotyčný si na někoho trestnou činnost vymyslel – buď z pomsty, anebo aby sám sebe zachránil. Napadla mě k tomu jedna otázka, kterou jsem ale raději nevyslovil nahlas: jestli s ním netřesou moc...

Liberecký kolega nejspíš přesně vytušil, na co myslím, a pokračoval, že ten jejich člověk má strach, že ho Ludvík Černý chce zabít. Byli prý docela velcí kamarádi, ale nedávno mezi nimi došlo k nedorozumění – koupili od nějakých Asiátů v severních Čechách pervitin a v Praze ho pak směnili za částku 400 000 Kč. Směna proběhla v pořádku, ale když se v noci vraceli z Prahy do Liberce přes Holešovice a Libeň, Černý si najednou vzpomněl, že se chce podívat na nějaké auto v jednom autobazaru pod Libeňským mostem, a hned tam odbočil. Jedná se o velmi rozlehlé a odlehlé místo, kde v noci v podstatě nikdo nechodí, a ten informátor nabyl dojmu, že ho tam chce Černý zabít, aby se nemusel dělit o peníze. Věděl, co ten člověk dokáže, tak raději při první příležitosti z auta vyskočil a utekl do tmy. Z obchodu s drogami tím pádem nedostal ani korunu a Černého se teď navíc bojí. Proto se obrátil na své známé u policie a prozradil jim, co od samotného Černého věděl o vraždách. Domníval se, že policie po Černém hned půjde a zavrou ho. Byl rozhodnutý vypovídat v případech jako utajený svědek, což zákon i dnes za určitých okolností umožňuje. Ve svých tehdy asi 40 letech měl sice docela bohaté kriminální zkušenosti, ale zase ne takové, aby dokázal odhadnout, jak bude policie případ přesahující tři

kraje vyšetřovat. V tomhle byl informátor velmi naivní a my z Prahy zase bezradní, protože mrtvoly na místě činu zůstaly jen u případů, které s největší pravděpodobností vůbec nesouvisely s Prahou. Snad mimo případ Jiřího Vrby. Ale daleko pravděpodobnější bylo, že se jedná o vraždu Jaroslava Majera. U vražd, které by teoreticky mohly být pražské, byla těla zavařena v dvousetlitrových sudech a shozená někam do hlubiny.

Kolem poledne jsme se v Liberci rozloučili se slibem, že o jejich informátorovi nebudeme nikde mluvit, a vyrazili zpátky do Prahy. V Kongresové ulici jsem šel hned zpravit nadřízeného, že jsme se v pořádku vrátili, ale on byl duchem u případu Roubal, tak jsem to odložil.

Na druhý den jsem se docela těšil. V souvislosti s Roubalem měli přijet dva kolegové z tábořské kriminálky. Jeden z nich, Franta Jonáš, kdysi v osmdesátých letech sloužil na našem oddělení. Rovný, přímý kluk, kterého nikdy neprovázely žádné aféry, a co se týká policejního řemesla, tak opravdu uměl. Jako jeden z mála na oddělení jsem pamatoval jeho působení u kriminálky v Praze. Byl jsem sice o dost mladší než on, ale „padli jsme si do náruče“ a domluvili se, že po poradě se zastaví u mě v kanceláři a společně zavzpomínáme na staré časy. Bylo hodně co povídat – mimo jiné mi oznámil, že se možná bude rozvádět. Hned mě napadlo, jestli se neplánuje vrátit zpátky do Prahy. Jen pokrčil rameny, ale z gesta bylo patrné, že přemýšlí i o této variantě. To by byl pro mne výborný parták!

Řeč se pomalu stočila k práci a já se rozpovídal o podezřelém Ludvíku Černém. On mi zase vyprávěl o zavražděném důchodci z Prahy nalezeném v jejich rajónu v Horusickém rybníku. Tělo leželo na dně víc než rok. Podezírali z vraždy právě Ivana Roubala, protože ten, kdo vybíral peníze z nebožtíkovy vkladní knížky, se podepsal jako Roubal. Tehdy nebylo u vkladní knížky na doručitele nutné uvádět jméno člověka, který peníze vybírá, ale pracovnice spořitelny si z nějakého profesionálního instinktu nechala muže při výběru podepsat. Vybírající

tedy neměl povinnost podpisu, ale v neočekávané situaci trochu zmatkoval a podepsal se Roubal. To by byl dobrý důkaz, ale nejprve musel znalec z kriminalistického ústavu potvrdit, že se opravdu jedná o podpis Ivana Roubala, což se z jednoho podpisu určuje docela špatně. Naši debatu přerušil Frantův kolega, který se ho nesměle přišel zeptat, zda by již mohli jet domů.

DVĚ ANTÉNY

Čas běžel a já s kolegou dělal především na Roubalovi, ale i na jiných případech. Hodně jsme tou dobou jezdili po Praze a sháněli svědky. Jednou nás cestou do Stodůlek napadlo podívat se do Kurzovy ulice k bytu Černého. Nebylo to nijak cílené, spíš jsem měl takovou svoji metodu, kterou jsem občas praktikoval třeba při ohledání místa činu, ale dala se použít i v našem případě v Kurzově ulici. Spočívala v tom, že neděláte nic. Jenom sedíte a díváte se a ono vás při tom třeba něco napadne. Nebo také ne.

Přiznám se: tato metoda není úplně z mojí hlavy, poradil mi ji v začátcích jeden starý policajt, nějaký pan Jaroslav Buchar, který v šedesátých a sedmdesátých letech dělal náčelníka pražského oddělení vražd. Byl hodně dobrý a když jsem v roce 1981 přišel na vraždy, tak tam jako senior občas docházel. Tím, že se jen díváte, tak navnímáváte, přemýšlíte, necháte pracovat asociace a utváříte si soudy.

Zastavili jsme kousek od vchodu do domu, kde bydlel Černý, a tam mlčky seděli. Měli jsme dobrý výhled na jeho mazdu 121 v příšerné růžové barvě. Najednou se kolega zarazil a zeptal se mě, jestli také vidím na autě dvě antény. Chvilí mi trvalo, než jsem pořádně zaostřil – a opravdu: na střeše vozu byly dvě antény! Jedna klasická na rádio a druhá, taková menší, ale mohutnější, ve spodní části. Nedalo nám to, a tak jsme vystoupili z vozu a šli si antény nenápadně prohlédnout. V té době nebylo běžné, že by někdo měl v autě cokoliv jiného než rádio, ale mimo to jsme uvnitř auta nic nezahlédli.

Několikrát jsme každý zvlášť prošli kolem a snažili se zapamatovat si tvar a rozměry antény. Pak jsme odjeli rovnou na speciální útvar policie, který pro nás dělal servis všeho možného. Tam si nás posílali

z jedné dveří do druhé, až jsme konečně zakotvili na správném oddělení. Když jsem vedoucímu popsal zvláštní anténu, obrátil se na mě s otázkou: „*Ty nevíš, co to je?*“

Moje zvědavost v ten momentě dosáhla maxima. Upřímně jsem přiznal, že nevím. Ještě chvíli mě napínal a pak se škodolibým úsměvem pronesl:

„*To je přeci AMR.*“

Ani já ani kolega jsme netušili, co má na mysli, načež on začal vysvětlovat, že se jedná o komunikační systém, který byl v ČSSR zaveden asi v polovině 70. let pro potřeby vládních a stranických představitelů, aby měli možnost telefonní komunikace. Systém nebyl úplně tak dokonalý, přenosové buňky musely být blízko u sebe a měl malé pokrytí. Byl vybudován hlavně kolem dálnic a některých hlavních silnic a po roce 1990 se začal rozšiřovat mimo vládní představitele a pronikl i do podnikatelských sfér. Bylo to drahé zařízení a v roce 1994 se již začaly na trhu objevovat první mobilní telefony, které sice byly velké jako menší taška, ale jejich vývoj šel rychle dopředu. O to podivnější bylo, že mimo vládní představitele a vrcholné podnikatele disponoval systémem AMR Ludvík Černý, člověk podezřelý z nájemných vražd.

Museli jsme zjistit, jestli zařízení na Černého autě je skutečně AMR, což nebylo úplně jednoduché. Jestli tam tu atypickou anténu nemá jen na ozdobu. Pro Eurotel, který tuto službu poskytoval, jsme museli obstarat příkaz od státního zástupce a pak jsme čekali asi další měsíc na výsledek, který nám ovšem potvrdil, že pan Černý je skutečně uživatelem systému AMR. Byla celkem záhada, jak Černý k takovému telefonu přišel.

Zavolał jsem bývalému kolegovi Tondovi Jarolímkovi, který v pozici vedoucího týmu válčil na Moravě, hlavně na Zlínsku, kde řešil vraždy související s lehkými topnými oleji. Připustil, že několik takových telefonů se v jejich případě vyskytuje, ale kvůli špatnému signálu na Moravě s tím nemají zas tak velkou zkušenost. Pak odvedl řeč

jinam a slíbil, že se za námi v pátek odpoledne zastaví během své cesty do Prahy. Pochopil jsem, že mi chce něco říct, ale nechce to řešit po telefonu. Byl jsem zvědavý, s čím v pátek přijede.

DÁREK K NAROZENINÁM

Nadešel pátek a já netrpělivě očekával Tondu. Přijel celkem brzy, asi byl zvědavý, co máme za novinky. Mě zase zajímalo, co mi poví k telefonnímu systému AMR. Když dorazil, bylo na něm vidět, že je z cesty unavený – absolvovat v pátek cestu ze Zlína do Prahy ve škodě 120, to jsem mu teda nezáviděl. Dostal pořádné policejní kafe a začali jsme povídat. Nikdy jsem se nezapomínal na hospodářskou kriminalitou, a tak pro mě bylo nepochopitelné, že na celní deklaraci stačí místo *motorová nafta* napsat *lehký topný olej*, protože na ten se nevztahovalo clo, převézt naftu přes hranice a zisk akceleroval do astronomických výšin. Škody pro český stát způsobené tímto podvodem dosahovaly desítek až stovek miliard korun. Navíc se to celé dělo za přispění, nečinnosti nebo nezájmu některých tehdejších vrcholných vládních představitelů.* Navíc tam, kde se točí velké peníze, nebývá nouze o vraždy a těch bylo kolem LTO asi sedm na Moravě a jedna v Praze.

Ale zpět k AMR. Tonda byl hodně překvapený, že má Černý tento systém v autě. Podle jeho názoru neměl běžný občan šanci se k takovému zařízení dostat, což v případě Černého poukazovalo na nějakou intervenci z vyšších míst. Já i kolega jsme dospěli ke stejné myšlence: je-li pravda, že Černý je nájemný vrah, pak se tu vznášela otázka, pro koho ty vraždy dělá.

Viděl jsem Tondovi až do hloubi jeho černé duše: přemýšlel, jak mi sdělit, že na Černém budou dělat oni v rámci týmu LTO, a nikoliv my. Chápal jsem, že v dané situaci by se jim Černý jako možný pachatel

* V minulosti o tom podrobně psala novinářka Jana Lorencová reportáže, které odvysílala Česká televize.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Orlík**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.